

«ESPARTACUS» I EL PARTIT

Parla Jaume Miravittles

En el darrer Ple Comarcal de Barcelona-Ciutat s'hi marcaren unes orientacions en relació amb la política a seguir pel Partit, interessantíssimes.

Aquestes preocupacions seran segurament les que predominaran que res, al proper Ple del Partit que comença avui les seves tasques.

Cal, però, i ho fem amb veritable gust, ressaltar el magnífic i memorable discurs del nostre company Jaume Miravittles, president d'«Espartacus», que fou la pedra de toc desvelladora dels entusiasmes adormits i que féu vibrar a l'unison tots els pensaments dels components de l'últim Ple Comarcal.

Heus ací les paraules de Jaume Miravittles, un dels valors millors del nostre Partit i home d'enormes possibilitats en pro d'Esquerra Republicana i de la Pàtria immortal, Catalunya:

Companys:

Cada vegada que es celebra un Ple Comarcal del Partit, ens trobem davant del mateix espectacle.

Les tres quartes parts de la sessió està destinada a discutir els Casals que solliciten entrar al Partit i els inconvenients que els posen els Comitès polítics del Districte. Després d'una conversa més o menys llarga es nomena una Comissió i el Casal entra o no entra, segons l'humor dels comissionats.

Així es va formant el Partit, per Casals juxtaposats els uns damunt dels altres, sense ordre ni concert, sense obeir a un objectiu polític, ni a una estructura orgànica.

Personalment, fa tres anys que sóc d'Esquerra Republicana de Catalunya, dic que sóc d'Esquerra Republicana de Catalunya perquè vaig afirmar-ho així públicament al President de la Generalitat i a la premsa barcelonina. En realitat, fa quinze dies que sóc d'Esquerra Republicana de Catalunya, perquè fa quinze dies que el Casal del qual jo sóc soci ha estat admès al Partit. Tot això demostra, doncs, que una estructura orgànica a base de Casals és un error considerable.

CAL UNA NOVA ESTRUCTURACIÓ

Aquesta estructura podia aplicar-se a l'inici de la formació del Partit, quan Esquerra Republicana de Catalunya era un partit que podem dir-ne totalitari —encara que aquest mot soni malament a les orelles— perquè tenia al seu si diferents classes socials, pagesia, proletariat, petita burgesia, intel·lectuals i, fins i tot, nuclis de la mitjana i alta burgesia.

En els inicis de la República, el comú denominador de catalanisme i republicanisme era suficient per a mantenir lligades classes socials d'interessos polítics i econòmics, no sols diferents, sinó de vegades oposats.

El Casal, en aquells moments, va complir magníficament la seva missió; era l'únic sistema orgànic perquè fos possible la convivència d'aquestes classes socials i així ens trobàvem amb el «Casal dels Senyors», en el qual s'hi ajuntaven els elements representatius de la burgesia d'esquerra. Hi havia els Casals que neixien als voltants dels mercats, en els quals s'aplegaven els nuclis representatius de la classe petit burgesa barcelonina i als barris de Sant Andreu, Riereta, Sant Martí, Clot, etcètera, s'aplegaven els obrers. Deixem de banda encara un fet més característic: els Casals indivi-

duals: el Casal d'En Tomàs i Piera, el Casal d'En Rubió, el Casal d'En Trabal, el Casal d'En Miravittles, etcètera.

El Casal era, en aquestes condicions, la forma típica d'una política petit-burguesa. El Casal venia a ésser la botiga política. Malgrat els inconvenients que això representava, el Casal, però, compli una missió històrica. Va fer possible la permanència dintre d'Esquerra Republicana de Catalunya d'una sèrie de classes socials i econòmiques que tenien interessos ideològics comuns.

Ara bé, el 19 de juliol ha tingut una virtut concreta. Ha posat al primer pla de les preocupacions individuals i col·lectives, les consideracions d'ordre social i econòmic. Es en virtut d'aquestes consideracions que cal situar-se, que cal estructurar les noves formacions.

El comú denominador de catalanisme i republicanisme es massa vague per a poder conciliar dins d'un mateix Partit, classes socials separades per una lluita econòmica. El «Casal dels Senyors» ja no pot conviure amb els Casals d'obriers de les barriades. El Casal ja no pot ésser la cèl·lula política del Partit. El Partit ja no pot ésser format per simple juxtaposició de Casals representatius de classes i d'individus. Cal anar a una nova estructuració orgànica del Partit. Cal sortir de l'entrellat i del fraccionament dels Casals per a oferir formes estructurals més orgàniques i més eficients.

ELECCIÓ DIRECTA DELS DIRIGENTS

No és ara el moment ni estic en condicions per a poder concretar aquesta fórmula, però si que en línies generals, puc dir que els dirigents del Partit no poden sortir de votacions en les quals hi participen els Casals, com a tals Casals. L'elecció dels dirigents del Partit ha d'ésser feta per la totalitat dels militants, en sufragi universal directe i secret. Com a fórmula de transacció pot acceptar-se també una representació de Casals, però la majoria dels dirigents han d'ésser elegits per la majoria dels militants.

Aquest sol canvi en el sistema d'elecció ja tindrà la virtut de corregir molts errors. El dirigents, llavors, representaran la totalitat del Partit i, vulgues no vulgues, tindrem una visió més àmplia del fet polític. Aquesta centralització democràtica del Partit donarà més responsabilitat als dirigents i també més força.

LA POLITICA DEL PARTIT

La nova estructuració del Partit ha de servir per a fer una nova política. Anem a estudiar-la en línies generals. En parlar de la nova política del Partit ens ve immediatament a l'esperit la necessitat terrible de definir-la.

Mai Catalunya no havia travessat un moment més tràgic en la seva vida nacional del que travessa ara. Mai el President de Catalunya, en tant que símbol vivent del nostre poble, havia passat hores més angunioses. N'hi ha prou en veure'l a ell físicament turmentat, per adonar-se de la tragèdia que pesa damunt del nostre poble. En efecte, la revolució en situar el problema col·lectiu en el pla econòmic i social, ha donat una força predominant als organismes sindicals. No exagerem si afirmem que actualment la C. N. T. i la U. G. T. controlen una majoria activa de la població catalana.

LES SINDICALS

Ara bé, quina és la posició d'aquests dos grans organismes sindicals en el que fa referència a

l'interès permanent de Catalunya? No entrem en detalls de persones ni en detalls d'actuacions; perquè això ens portaria massa lluny i desdibuixaria la línia general del problema:

La C. N. T. és l'organisme sindical nascut a Catalunya, desenvolupat a Catalunya. Des dels mitjans del segle passat fins ara, la C. N. T. ha estat la manera normal amb el que els catalans hem interpretat la qüestió social. Els fundadors de l'anarco-sindicalisme són catalans o nascuts a Catalunya i, per tant, són elements que han sistematitzat una forma del pensament català. Ara bé, simultàniament amb la formació d'aquest sistema sindical propi a Catalunya es produïa el fet de la immigració. L'industrialisme català, el standard de vida elevat de Barcelona, produïa cap a la capital catalana una corrua interminable d'emigrants. Aquests immigrants, en ésser a Catalunya, en ésser a Barcelona, es trobaven davant un doble complex...

La inadaptació i el sentiment d'inferioritat que portaven, els situava en un estat de rebellia. Aquesta rebellia en el terreny general es canalitzava a través de l'anarquisme, però en el que fa referència als immigrants, aquesta rebellia es desviava en un sentit anti-catalanista. I aleshores assistiem a aquest fenomen paradoxal:

La Sindical catalana, nascuda a Catalunya, nodria els seus rengues amb elements no catalans i anti-catalanistes. El predomini de la F. A. I. damunt de la C. N. T. ve a confirmar orgànicament aquest procés i ens trobem ara amb una gran sindical catalana que aplega la gran part dels treballadors actius de Catalunya, dirigida pels immigrants anti-catalanistes.

Què passa a la U. G. T.? A la Unió General de Treballadors parlen català, totes les seves publicacions o la immensa majoria d'elles estan escrites en català, el seu lèxic, la seva terminologia, són catalans. La influència que exerceix la U. G. T. en les masses catalanes és indiscutible.

El creixement de la U. G. T., després del 19 de juliol, ha estat considerable. A ella s'hi han abocat, ultra elements moderats del moviment social, els elements catalanistes del moviment.

Ara bé, que és realment la U. G. T.? Què representa realment dintre del nostre complex nacional? La U. G. T., malgrat la seva terminologia, malgrat la seva atracció, no és ni pot ésser altra cosa que la cama del centralisme sentada a Catalunya. Mai no s'havia fet una política centralista més intel·ligent, i per tant més perillosa, que la que actualment es porta a cap a través de la U. G. T.

La situació de Catalunya, de la Catalunya nacional, doncs, és tràgica. La C. N. T., que representa l'organisme social català està en mans dels anticatalanistes, els quals han donat fins ara proves d'una incapacitat dirigent, per no parlar de coses molt més greus encara, que tot intent d'aproximació de l'Esquerra amb la C. N. T. seria rebutjat per l'opinió pública catalana.

D'altra banda, l'Esquerra, en tant que força representativa de Catalunya no pot veure en la U. G. T. el seu aliat natural, ja que la U. G. T. representa la permanència dels interessos centralistes a Catalunya.

Cal sortir, doncs, d'aquesta situació angoixosa i per això cal una nova política, una política de Partit audaç que es recolzi damunt les realitats nacionals catalanes.

L'ESQUERRA HA DE FER UNA POLITICA SINDICAL

Aquesta és una de les meves monomanies. Va ésser la primera declaració que vaig fer en entrar al Partit. Es aquesta actitud que es manifesta en el llibre «Crítica del 6 d'octubre», on es fa la crítica de la posició de Dencàs. L'Esquerra ha de tenir una posició sindical; no sé quina, ni és el moment de definir-la, però els obrers de l'Esquerra han de saber quina és la tasca sindical que han de portar a cap.

S'ha dit abans de tot això que l'Esquerra no podia fer sindicalisme per quan estava integrada per classes socials de petita burgesia, menestralia, artesanat, que no es sindicalitzaven. Doncs bé, la U. G. T. ens ha mostrat el contrari de la qüestió, o sigui que una part important de les forces de la U. G. T. a través del G. E. P. C. I. la constitueixen aquesta classe mitjana, la qual comença dient-se U. G. T. i després a través de la tasca educacional del P. S. U. C. acaba ingressant als seus rengles.

Sense que es pugui ara definir aquesta política sindical, en poc donar les seves línies generals.

UNITAT SINDICAL

Els obrers de l'Esquerra aniran a la C. N. T. o a la U. G. T., segons el lloc, segons les circumstàncies, però dintre d'una Sindical o dintre de l'altra, d'una manera activíssima i amb gran energia es convertiran en els paladins de la unitat sindical, unitat sindical que serà també preconitzada.

(Continua a la pàg. 6)

El 12 de Juny del 1934 el Parlament de Catalunya, majoria d'E. R. de C. aprovava la Llei de Contractes de Conreus.

Avui, 12 de Juny del 1937, el Plé del Partit aprovarà la línia política i social a seguir.

Tant ahir com avui serà la de la victòria, això és, NACIONALISME INTEGRAL

OBRERISME AVENÇAT